

Sygn. akt II PK 113/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa Ł. K.

przeciwko H. Spółce z o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt VI Pa 112/14,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od W. K. na rzecz H. Spółki z o.o. w S. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił apelację Ł. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 6 maja 2014 r. oddalającego powództwo przeciwko H. Spółce z o.o. w S. o zapłatę ryczałtów za noclegi.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: I. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku jego podstawy prawnej, w sposób uniemożliwiający dokonanie prawidłowej weryfikacji kasacyjnej zaskarżonego wyroku; 2) art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji;

II. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) § 14 regulaminu wynagradzania w związku z art. 9 k.p., przez jego niezastosowanie, a tym samym uznanie wbrew jego postanowieniom, że pracownik może zostać zapoznany z treścią regulaminu w inny sposób niż z niego wynikający, tj. poprzez wywieszenie regulaminu w jednostkach organizacyjnych pozwanego, bez konieczności pisemnego potwierdzenia zapoznania się jego treścią; 2) art. 77² § 6 k.p., przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że „regulamin wynagradzania o treści wynikającej z aneksu z dnia 17 sierpnia 2009 r. wszedł w życie i jest obowiązującym aktem normatywnym w rozumieniu art. 9 k.p., w sytuacji gdy nie został on podany do wiadomości powoda, w sposób określany w samym regulaminie wynagradzania; 3) art. 241¹³ § 2 w związku z art. 77² § 5 k.p., przez jego niezastosowanie do aneksu do regulaminu wynagradzania z dnia 17 sierpnia 2009 r., mimo że wprowadzał on dla pracowników mniej korzystne zmiany w regulaminie wynagradzania; 4) art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w wyniku dokonania wykładni umowy o pracę z pominięciem okoliczności towarzyszących jej zawarciu, co doprowadziło do wadliwego uznania, że użyte w umowie o pracę pojęcie „diety na utrzymywanie kosztów pobytu za granicą” obejmuje zwrot wszystkich kosztów podróży, w tym ryczałtów za noclegi; 5) § 11 regulaminu wynagradzania (w wersji obowiązującej do czasu wprowadzenia aneksu z dnia 17 sierpnia 2009 r.) w związku z art. 9 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na wadliwym przyjęciu, że nie definiuje on użytego w umowie o pracę pojęcia „diety na utrzymywanie kosztów pobytu za granicą”; 6) 8 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że dochodzenie przez pracownika roszczeń z tytułu ryczałtów za noclegi podczas podróży służbowej, w sytuacji gdy wcześniej akceptował warunki pracy i nie zgłaszał roszczeń w okresie zatrudnienia, jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współżycia społecznego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania powyższego przepisu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej

oczywistą zasadności, z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji w oczywisty sposób przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest

wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Ograniczając się bowiem do skrótowego powtórzenia zarzutów kasacyjnych i powołania się na naruszenie przez Sąd drugiej instancji w oczywisty sposób przepisów postępowania i prawa materialnego, skarżący nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że naruszenie to w sposób oczywisty stanowiło o wadliwości zaskarżonego wyroku. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.